

in een bosch, diep tusschen de duinen; zij stoeide en lachte met hen als ware zij zelf nog een kind. Dat zij getrouwd was en dat haar man op haar wachtte, scheen zij zich nauwelijks meer te herinneren; zij gevoelde zich zoo jong, zoo blijde, zoo gelukkig; 't was of zij nu eerst wist, wat het was gelukkig te zijn en te leven.

's Avonds kwamen zij terug, beladen met meidoorntakken en bouquetten van veldbloemen; en zij zag er dan zoo frisch, zoo geurig, zoo blozend uit als ware zij de lente zelf, die haar zegetocht hield over de duinen en langs de zee.

Maar haar grootste genot bleef het den dokter te vergezellen op zijn tochten naar naburige dorpen, dan was zij altijd gereed hem te volgen, soms wandelden zij uren lang hetzij in het goudgele strand, waar hun voeten diep in het zand hun sporen nalieten of tusschen de zilveren duinen. Dan zagen zij de zon

Zij ging met de visscherskinderen uit.

ondergaande in een schitterende glorie, de golven omgetooverd in gesmolten goud, het duingras overstrooid met donkere robijnen; de duinen in de verte doken diep weg in hun paarsche tinten en als eindelijk de zon in het water verdween, als een koning die zich in zijn slaapvertrek terugtrekt en nog enkele oogenblikken zijn mantel met edelgesteenten bestrooid over de golven laat slepen, dan gebeurde het dikwijls dat Rose Marie's hart wegsmolt in droefheid en blijdschap, een vreemd gevoel dat haar deed jubelen en weenen tegelijk.

En dan die terugkeer, als de maan langzaam, heel langzaam achter de duinen oprees, zoo stil, zacht en rustig brandend als een reusachtige lamp van opaal, hooger en hooger klom, blauwachtig staal op de golven deed trillen en de duinen in tooverbergen van gesmolten zilver herschiep, ô wat was het dan stil om hen heen, zoo stil dat het bijna heiligschennis werd die stilte te verbreken door hun stemmen; dan nam Rose Marie den arm van den dokter; zij voelde zich een weinig vermoeid en zij steunde op hem; het was zoo veilig, zoo gemak-